

Prin expoziții

Shade Twafra - A Thousand Nights

Curator: Frenkel Alroy

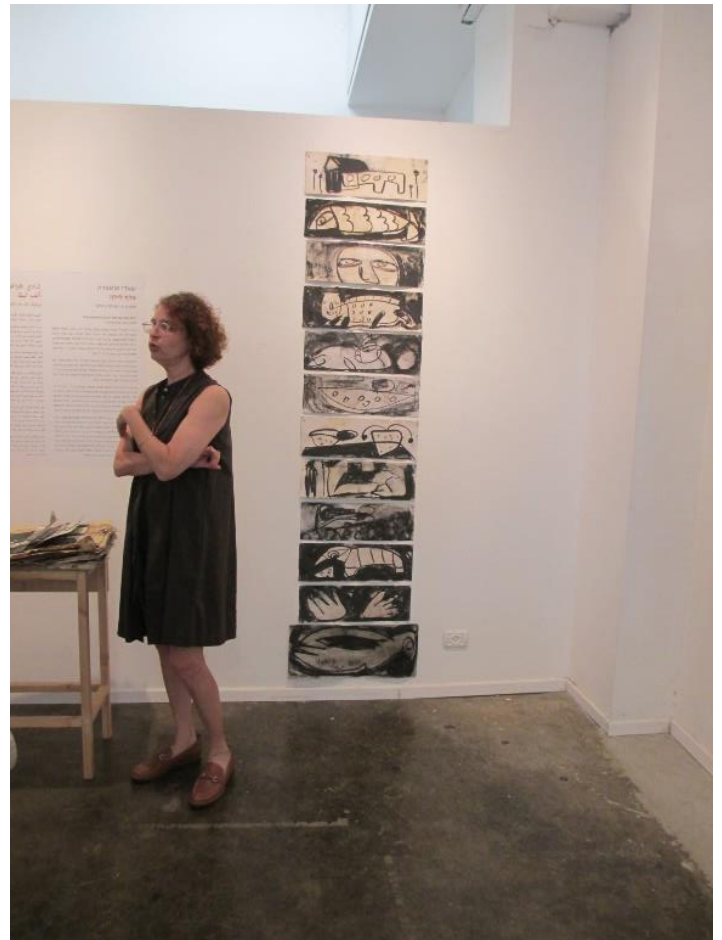
*"Laptele negru al zorilor îl bem seara."
(Paul Celan, Fuga morții)*

Text și foto - AG

Shade Twafra pictează cu cărbune, gudron, cafea și ceai, noroi, material izolator, acrilic și cerneală, cu ajutorul soarelui. El pictează dimineața și seara. Pictează mult în negru și puțin în culori. Multă culoare. Desenează personaje supradimensionate, care au membre mărite. Desenează un bărbat, o fată, un cal, o pasăre. Pictează cu mișcări largi și rapide pe o pânză pătată care miroase a cărbune de la focul de tabără, a cafea, a pată de smoală.

Filozoful Martin Heidegger a afirmat că limbajul vorbește. Nu persoana este cea care vorbește limba, ci limba care precede persoana. Ea dictează lexicul de cuvinte al persoanei, modelul sintactic, ceea ce se distinge și ceea ce nu are cuvinte și, prin urmare, a dispărut. Pentru Shade, materialul vorbește. Materialul precede limbajul. Este sunetul unei ființe unice în momentul erupției.

Twafra, locuitor al orașului Ma'ar- Israel vorbește prin material. Uneori cu voce tare, cu mult material pe o pânză mare, iar alteori în liniște, cu o pensulă pe o placă de ceramică. Lucrările sale sunt puternice. Asemănătoare artiștilor neoexpresioniști, mișcarea pensulei sale este sălbatică, formele sale sunt primare și simbolice, picturile sale sunt aglomerate.

Shade Twafra pictează folosind figuri, iar imaginile sunt comprimate în materialul de bază, uneori abia, alteori se rostogolesc unele în altele, amestecând animalul, omul și inanimatul.

Asemenea poveștii Șeherezada, care țese o poveste timp de o mie de nopți în speranța de a-și salva viața, Twafra pictează basme care țin firul vieții sale. Pentru cineva care și-a petrecut cea mai mare parte a copilăriei în spital, pictura este aer, apă, foc și pământ. El pictează noaptea. Atârnă tabloul să se usuce afară și îl regăsește la răsăritul soarelui. La fel ca povestea care se răsucesc, se dublează și continuă fără întrerupere, Twafra creează întuneric și lumină, trece de la zi la noapte și de la noapte la zi, de la un fragment la altul, de la un motiv la altul. Aceasta este fuga sa, fuga anti-morții, un cântec al vieții care se rostogolește din nou și din nou în materiale primare. Este pământul cafelei și al noroiului, apa înmuierii pânzei în ceai, aerul de spumă neagră și focul cărbunelui.

